

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣΣΥΝΑΡΜΟΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Απὸ τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου
'Εσωτερικοῦ δρ. 6.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα «'Αναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου οὐδὲς Φιλέσσα, ἀριθ. 5, πλησίον τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Ανοικτὴ ἐπιστολὴ τῆς Διευθύνσεως τῆς «'Αναπλάσεως». — Παύλου Ζακ. 'Τὰ Τελικὰ αἶτια' (μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἀπὸ Νικ. Ι. Γαλανοῦ). — 'Αναπαύονται! ὑπὸ Π. Κ. Γκορογιάννη, διακόνου τῆς ἐν Γαλαζίῳ 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας. — Τὸ Διήγημα τῆς «'Αναπλάσεως» (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) 'Ἡ πραγματικὴ ζωὴ, κατὰ μετέφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου. — 'Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα τῆς «'Αναπλάσεως».

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ».

ΤΩ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΚΑΙ ΦΙΛΟΓΕΝΕΙ ΠΑΝΡΩΜΑΤΙ
ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ
ΠΡΟΣ ΦΥΛΑΞΙΝ ΑΠΟ ΤΩΝ ΕΚΕΙ ΕΠΙΒΟΥΛΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ
ΤΩΝ ΜΑΣΣΟΝΩΝ

Εὐσεβέστατοι Κύπριοι·

Γνωστὸν τυγχάνει πᾶσιν, ὅτι ἐν τῇ κοινῇ συμποίᾳ, ἐν τῇ ἀδασπιάτῃ ἐνότητι καὶ τῇ γενικῇ συμπράξει ὑπάρχει ἡ δύναμις, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνονται τὰ μεγάλ· καὶ κοινωφελῆ ἔργα καὶ εὐδοκῶνται πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἰθὺκὰ ἰδεώδη ἐκάστου τόπου.

Εἶνε δὲ ἀληθέστατον ἱστορικῶς, ἀναμφισβήτητον καὶ ἐκτὸς πάσης συζητήσεως, ὅτι μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος οὐδεμία δύναμις, οὐδεὶς ἄλλος συνεκτικὸς δεσμὸς δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν ἀκατάσχετον ἰσχὺν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον συνεκτικὴν δύναμιν, ἣν ἔχει ἡ χριστιανικὴ πίστις καὶ ἐγάπη.

'Ἡ «'Ανάπλασις» παρακολουθοῦσα μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος τὰ πράγματα τῆς νήσου ὑμῶν, αἰσθάνεται βαθύτατον ἄλγος βλέπουσα τὸ χάος, τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὸν θάνατον, εἰς τὸν ὁποῖον κειρᾶται νὰ φέρῃ τὴν ὑμετέραν πατρίδα ἡ ἱεραρχοῦσα τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἔθνη φθοροποιὸς διαίρεσις,

καὶ τὰ σκάνδαλα, ἅτινα ἐγέννησεν αὐτόθι ἡ ἀναφανείσα ἐπιδημικὴ νόσος τῆς Μασσονίας.

Τὰ δημοσιευθέντα ἐν τῇ ἐγγράφῳ ὑμῶν τύπῳ, αἱ ἀθεναι· ραὶ φωναὶ καὶ διαμαρτυρίαι τόσων φιλογενῶν καὶ φιλοθρή· σκων συμπολιτῶν σας, εἴτινες μετ' ἐνθέου ὄντως ζήλου καὶ τόσης θερμότητος ἐπολέμησαν τὸν ἐπάρχον μασσωνισμόν, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, δι' ἧς πιστοποιεῖται ἡμῖν, ὅτι ἀμαρ· τάνει πᾶς ὁ γνωρίζων νὰ πράττῃ τι καλόν, ὅταν ἐν πράττει τούτῳ, «εἰδότε ὅν καλὸν ποιεῖν καὶ μὴ ποιοῦντι ἡμαρτία αὐτῷ ἔστιν» (1), ἐπιβάλλουσιν εἰς τὴν «'Ανά· πλασιν» νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν ὑμετέραν εὐσέβειαν καὶ φι· λογένειαν τὴν παρούσαν ἐπιστολήν, ὅπως προφύλαξῃ ὑμᾶς ἀπὸ τῶν ἐπαπειλουμένων μειζόνων συμφορῶν, καθιστώσα γνωστὸν τὸν χαρακτήρα καὶ τὸς πολυπλόκους καὶ δολερὰς παγίδας τῶν αὐτόθι ὁπαδῶν καὶ ἀποστόλων τῆς Μασσονίας.

Οἱ μασσόνοι ἀνομιγνύμενοι σκανδαλωδῶς εἰς πᾶν ζῆ· τημα κοινωνικόν, πολιτικόν, ἐκκλησιαστικόν καὶ εκπαιδευ· τικόν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ φιλοπάτριδος καὶ προοδευτικοῦ πολιτεύου, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐθνομάρτυρος πατριώτου, τοῦ ἄγαν εὐλαβοῦς χριστιανοῦ καὶ τοῦ φωτοδότου καὶ ἀνα· μορφοῦ, πραγματικὸν σκοπὸν ἔχουσιν, ἵνα, ἐξαπατῶντες τοὺς πολλοὺς καὶ δι' ὧν τῶν μίσων συνιστῶντες ἑαυτοὺς, προσελκύωσι μὲν εἰς τὴν Μασσονίαν πλείονας ὁπαδοὺς, πε· ρισθῇ δὲ πᾶσα δύναμις εἰς χεῖράς των, καὶ αὐτοὶ διευθύ· νωσι καὶ ἐκμεταλλεύωνται τὰ πάντα.

'Αλλὰ περιφρουρήθητε, ἀδελφοί, διότι ἀποτελέσματα τῆς ἐπεκτάσεως καὶ τῆς κυριάρχιας τοῦ μασσωνισμοῦ, ὡς θέ· λετε πληροφορηθῇ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπισήμων β' βλίων καὶ δη· λώσεων τῆς Μασσονίας, εἶνε ἡ χαλάρωσις καὶ διαφθορὰ τῶν δημοσίων ἡθῶν, ἡ παράλυσις καὶ ἄρσις τῶν ἐθνικῶν δεσμῶν, ἅτε τῶν μασσόνων ἀποτελούντων κράτος ἐν κράτει, καὶ ἡ ἐξαφάνισις τῆς συγκρατούσης καὶ προαγούσης τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἔθνη πίστεως τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ.

'Ο Κύριος ἡμῶν 'Ιησοῦς Χριστὸς ἐν τῇ ἀλείψῃ αὐτοῦ

(1) 'Ιακ. 8', 17.

ἀγαθότητι καὶ πορ'α, προνοῶν περὶ τῶν ἐπιβουλῶν καὶ τῶν κινδύνων, οὓς ἐμελλε νὰ ὑποστῇ ἡ λογικὴ αὐτοῦ ποίμνη παρὰ κεκρυμμένων τῆς Πίστειος ἐχθρῶν, ἐχόντων τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν πονηρίαν τοῦ ἀρχαίου πολέμου, καὶ θέλων νὰ προφυλάξῃ τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἀπὸ τοιούτων δολερῶν παγίδων, δίδωσι λίαν σαφῶς καὶ εὐδιακρίτως τὰ τῶν τοιούτων γνωρίσματα λέγων: «πῶς ὁ Φαῦλα πρόσσων μισεῖ τὸ φῶς, καὶ οὐκ ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ» ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἐρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν Θεῷ ἔστιν εἰργασμένα.» (1). Ὡσαύτως ὁ υἱὸς τῆς βροντῆς, ὁ τοῦ Κυρίου ἐπιστήμιος μαθητὴς Ἰωάννης λέγει: «ἀγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ Θεὸς φῶς ἐστίν, καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία» ἐὰν εἴπωμεν, ὅτι κοινωνίαν ἔχομεν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατοῦμεν, ψευδόμεθα καὶ οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλήθειαν.» (2).

Τοὺς χαρακτηρισμοὺς τούτους βλέπομεν ἀκριβῶς ἐφαρμοζομένους ἐπὶ τῆς μυστηριώδους καὶ ἀποκρύφου ἑταιρείας τῶν μασσόνων, τῶν καλουμένων ἐλευθεροτακτῶν ἢ φραγ-μασόνων. Τούτων οὔτε τὴν ἀρχικὴν καταγωγὴν, οὔτε τὰς θεμελιώδεις βάσεις, οὔτε τὸν σκοπὸν καὶ τὰ μέσα πρὸς μί-κρον εἰς ἐγνωρίζομεν σαφῶς, διότι σκοτεινὸς ἀείποτε πέ-πλος ταῦτα περικάλυπτεν, ἀντιφατικαὶ δὲ καὶ ψευδεῖς πλη-ροφორίαι τῶν μελῶν τῆς εἰρημένης ἐρεθώδους ἑταιρείας, περὶ πάντων τῶν ἀναφερομένων εἰς ταύτην, καθίσταν αὐτὴν λίαν ὑποπτον καὶ πιστευτὰ τὰ φρικώδη, τὰ περὶ αὐτῆς δη-μοσιευθέντα ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, ἐνθα ἔχει τὰς ρίζας καὶ τὸν κορμὸν αὐτῆς.

Τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἤκουεν, ὅτι τὸ δηλητηριώδες φυτὸν τῆς Μασσονίας μεταφυτεύθη, ὡς μὴ ὤφειλε, καὶ εἰς τὴν καλλίγονον γῆν τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχων τις σαφὴ γνώσιν οὐδὲ περὶ τῆς βλαστήσεως καὶ αὐξήσεως αὐτοῦ, οὐδὲ περὶ τοῦ αἵματος τοῦ δηλητηριώ-δους αὐτοῦ χυμοῦ, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφανθῇ περὶ τῶν καθ' ἑκάστη, καὶ συστάσῃ, ὅτι εἶδε εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλή-ρωμα πρὸς ἀποφυγὴν καὶ προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν παγί-δων τῶν σκοτίων ὀπαδῶν τοῦ μασσονισμοῦ.

Ἡδὲ ὅμως, ὅτε οὗτος ὑπέστη πλήρη τὸν ἔλεγχον τοῦ φωτός καὶ δι' ἐπισήμων αὐτοῦ δημοσιευμάτων ὁμολογεῖ, ὅτι διεπέτασε χεῖρας πρὸς Θεὸν ἀλλότριον παρὰ τὰς Ἀ-γίας Γραφάς καὶ τὰ θεοεπισμένα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς Πίστειος συμβόλου, ὅτε δι' ἐπισήμων αὐτοῦ περιοδικῶν ὀργάνων διεκήρυξεν ὅτι ἔχει «νὰ μεταδώσῃ θείας ἀρχὰς ἐν μυστηρίῳ καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος» (3), ὅτε εἶπεν ὅτι ἀέκ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ θὰ ἐξέλθωσι τὰ ἀναγκαῖα ἠθικὰ διδάγματα πρὸς κρείσσονα διὰ πλάσιν τῶν Ἑλλή-νων πολιτῶν» (4), ὅτε εἶπεν ὅτι ἀέκ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, ὡς ἐξ ἠθικοῦ σχολεῖου διὰ τῶν διδασκαλιῶν καὶ τῶν

(1) Ἰωάν. γ', 20, 21. (2) Α'. Ἰωάν. α', 5, 8. (3) Μασσον. Περιοδ. «Πυθαγόρας» 1897 σελ. 72. (4) Αὐτόθι, σελ. 76.

θεῶν αὐτοῦ δογματικῶν θὰ ἐξέλθωσιν ἄνδρες ἠθι-κοὶ ἰδύντορες ὅλων τῶν κλάδων τῆς πολιτείας ἡμῶν» (5), ὅτε ὁ Μασσονισμὸς διεκήρυξεν ὅτι εἶνε ἀδὴς σοφίας» (6), καὶ ὅτι «ὀφείλομεν νὰ παραδιδώσωμεν αὐ-τὴν (τὴν δόξαν τῆς Μασσονίας) ἀκτινοδόλῳ εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν πρὸς καθοδήγησιν τῶν ἐπέρχοντων γενεῶν» (7), ὅτε ἐπισήμως ἐδήλωσαν, ὅτι ὁ μασσονισμὸς εἶνε «ἡ μόνη ἠθικοθρησκευτικὴ ἔνωσις» (8), ὅτι ἀέκ-τός αὐτῆς (τῆς Μασσονικῆς κοινωνίας) οὐδεμία ἄλλη ἠθικοθρησκευτικὴ ἔνωσις ὑπάρχει», ὅτι αὐτὸς εἶνε «ἡ ἠθικὴ ἐξουγύνισις» (9), ὅτι ἀπώλετο τὸ κατ' εἰκόνα, διότι πᾶσαι αἱ ἄλλαισχέσεις ἐκτός τῶν Μασσονικῶν εἶνεσχέσεις χωρίζουσαι καὶ διαφθεύρουσαι» ὅτι αὐτὸς ἐπανορθώσει τὴν ἀρχικὴν εἰκόνα τοῦ καθαρῶς ἀν-θρωπίνου» (10), ὅτι αὐτὸς εἶνε «ἡ ἀσκῆσις τῆς λα-τρείας τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὑπερησία τῆς ἀληθείας καὶ ἐξουγύνισις τοῦ ἀνθρώπου» (11), ἤδη δὲ, ἵνα χλευά-σωσιν αἱ Μασσόνιαι τὰς Ἐκκλησίας καὶ καταρρίψωσι παρὰ τῇ λαῷ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, γράφουσιν ἐπισήμως ἐν τῇ περιοδικῇ αὐτῶν «Πυθαγόρᾳ» ὅτι αἱ προεστώμενοι τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶνε καπηλευταὶ τοῦ χριστιανισμοῦ» (12), ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ μασσονικῇ ὀργάνῳ πρὸς καταπάτησιν καὶ ἄρ-σιν παντός θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ δεσμοῦ διεκήρυξαν, ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ καὶ ἠθικαὶ παποιθήσεις καὶ διακρίσεις εἶνε βλακείαι, «Εἰς τὸν Μασσονισμὸν, λέγουσιν, εἶνε ἀγνωστοὶ ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ βλακώδεις διακρίσεις γνω-μῶν καὶ πεποιθήσεων» (Ὁρ. Μασσ. ἐκθεσιν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ τῆς 16 Δεκεμβρ. 1898) ἤδη δὲ εἶπον, ὅτι ἡ θρησκεία δι-μουργεῖ αἰρέσεις καὶ τὰ πολιτεύματα διατρέχεις» (13), ὅτι αἱ φυλὴ, τὸ ἐπάγγελμα, ἡ θέσις καὶ ἡ θρησκεία ἵστανται ὡς ἐχθρικά χαρὰκώματα» (14), ὅτε εἶπον πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν πιστευόντων εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, νο-φωτίστων Μασσόνων ὅτι «ἐν τῇ μασσονικῇ στοίχῃ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐπιτελέσωσι τὰ ἱερὰ αὐτῶν καθή-κοντα καὶ θὰ σώσωσι τὴν ψυχὴν των» (15), ὅτε εἶπον, ὅτι ἀπολύτρωσις διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν ἐγένετο, κη-ρύττοντες ὅτι αὐτοὶ ἀγωνίζονται διὰ τῶν μασσονικῶν ἀρ-χῶν «πρὸς συμφιλίωσιν καὶ ἀγάπην μεταξὺ Θεοῦ καὶ τῶν πλασμάτων πρὸς ἀλλήλους» (16), ὅτε τὸ ἐπι-σημον κέντρον αὐτῶν διεκήρυξε δι' ἐπισήμου αὐτοῦ δη-λώσεως ἐν Ἀθήναις ὅτι οὐχὶ ἡ Ἐκκλησία ἀλλ' ὁ μασ-σονισμὸς θὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην τοῦ σύμπαντος κό-σμου» (17), ὅτε εἶπον, ὅτι διὰ τοῦ μασσονισμοῦ καὶ οὐχὶ διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ θὰ γίνῃ τὸ εἰς τὴν ποίμνην εἰς ποιμὴν ὑπὸ ποιμένα οὐχὶ τὸν Σωτῆρα ἡμῶν ἀλλὰ ὑπὸ

(5) Αὐτόθι, σελ. 77. (6) Αὐτόθι, σελ. 79. (7) Αὐτόθι, 76. (8) Μασσον. Περιοδ. «Α' Ἀθηνᾶ» 1893 σελ. 174. (9) Αὐτόθι, (10) Αὐτόθι, σελ. 175. (11) Αὐτόθι, (12) Ὁρ. «Πυθαγόρας» 1897 σελ. 63. (13) Ὁρ. «Πυθαγόρας» 1896 σελ. 29. (14) Αὐτόθι, σελ. 28. (15) «Πυθαγόρας» 1897 σελ. 79 ἐν λόγῳ «ἐξου-γύνισις». (16) Μασσον. Περιοδ. «Α' Ἀθηνᾶ» 1893 σελ. 174. (17) Ὁρ. Δήλωσιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Μασσονικοῦ κέντρου ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ 14 Δεκεμβρίου 1898.

τὸν Θεὸν τῆς Μασσονίας τὸν μέγαν Ἀρχιτέκτονα (1), ὅτε σαφῶς ὁμολόγησαν οἱ διδασκαλοὶ σεβάσμοι τῆς Μασσο-νίας, ὅτι θὰ ἐπιτύχωσι: πάντα τὰ εἰρημένα, τὴν κατάργη-σιν τῶν πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν καθεστώτων, κα-ταλύοντες τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐξαφανίζοντας τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς ἀναστηλώσεως τῆς μονοθείας, διότι προ-νοοῖσι, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἔχει δημοσιευθῇ, ὅτι αἱ θρησκείαι ἐν γένει, ἡ ἰδιοκτησία καὶ τὰ πολιτεύματα εἶνε τύραννοι τῆς ἀνθρωπότητος» ἤδη δὲ τοῖς πᾶσιν εἶνε γνωστὴ ἡ κατὰ τῶν ἱερῶν Νάων καὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἀπεθῆς μακία τῶν Μασ-σόνων, καὶ ὅτι ἀποκαλοῦσιν αὐτάς, ὡς ἄλλοι εἰκονο-μάχοι, εἰς αὐτὰ καὶ εἰς ὅλα προληπτικῶν καὶ δεισιδαιμό-νων ἀνθρώπων, ὅτε τέλος ἄνευ οὐδενὸς προσήματος ἐν ἐπισήμῳ συναθροίσει οἱ προεστώμενοι τοῦ Μασσο-νισμοῦ προσκαλοῦσι τοὺς Μασσόνους ἀδελφούς των πρὸς ἀποκαλύπττον Χριστομαχίαν ἀναφωνοῦντες: «Καιρός, ἀδελφοί, νὰ ἀναστῇ αὐτῶν τὸν ναὸν τοῦ Σολο-μῶντος» (2), παρὰ τὴν ἐπαληθεύσαν ἐπὶ Τίτου (69 μ. Χ.) προφητείαν τοῦ Κυρίου εἰπόντος περὶ αὐτοῦ αὐτὸ μὴ ἀφ' ἐθ' λίθος ἐπὶ λίθῳ, ὅς οὐ μὴ καταλυθῇ» (3), δὲν ἐπομέναι πλέον εἰς ἡμᾶς οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ἐνδοιασμός καὶ εἰς αὐτοὺς οὐδ' ἡ ἐλάχιστη πρόφασις, ὅτι τελικὸς αὐτῶν σκοπὸς εἶνε ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἐπ' ἀνόμοιο τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἰουδαϊσμοῦ καὶ ἡ καταθρόνησις τῶν πάντων ὑπ' αὐτῶν.

Ταῦτα δὲ πάντα ἐπιδικῶσι κατὰ τοσοῦτον παμπόνηρον καὶ μυστηριώδη τρόπον, ὥστε οἱ πλείστοι, ἂν μὴ πάντες, οἱ τῶν κατωτέρων βαθμῶν ὀπαδοὶ αὐτῶν, ἀποπλανώμενοι διὰ τῶν δῆθεν ἀλληγορικῶν ἐννοιῶν τῶν βλασφημῶν αὐτῶν φρονημάτων, οὐδὲλως σχεδὸν ἀντιλαμβάνονται τῶν κατὰ τῆς χριστιανικῆς Πίστειος τεκταινομένων.

Πάντων τῶν εἰρημένων ἕνεκα, Κύριοι ἀδελφοί, ἐπειδὴ μετὰ πεποιθήσεως γινώσκουμεν ὅτι οὗτοι καταμνησθῶνται παντὶ σθένει καὶ μετέρχονται πᾶν ἀπατηλὸν καὶ ἀθέμιτον μέσον ἀγωνιζόμενοι ἀέναντον ἀγῶνα, ὅπως προσελκύσωσιν εἰς τὴν μυστικὴν καὶ σκότιαν αὐτῶν ἑταιρίαν τὰ τέκνα τῆς ὀρθοδοξίας, τοὺς κατὰ χάριν υἱοὺς τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, καὶ ὅτι ἀπεπλάνησάν τινες ἀγνοοῦντας τοὺς ἀντιχριστιανι-κοὺς καὶ κρυφίους αὐτῶν σκοπούς, ἡ «Ἀνάπλασις» κινου-μένη ἐκ τῆς ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῆς Πίστειος, ἣν ἡ Ἐκ-κλησία παντὶ ἀραιφνεῖ χριστιανῷ ἐνεπιστάθη, κηδομένη τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς ὀρθο-δόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἐπιποθοῦσα νὰ προφυλάξῃ τοὺς περὶ τὴν πίστιν ἀστηρικτοὺς καὶ τυχόν ἀπλοϊκοὺς, τοὺς ὑπὸ τούτων πλανηθέντας ἢ διατρέχοντας τὸν κίνδυνον νὰ πλα-νηθῶσιν ἢ νὰ παραπεισθῶσιν ὑπὸ τῶν Μασσόνων, διαλαλοῦ-ντων κακοπίστεως, ὅτι οὐδὲλως ἀπρόδουσι τὰ ὑπὸ τῆς Μασσο-νίας διδασκόμενα πρὸς τὴν Πίστιν καὶ τὰ Δόγματα τῆς ὀρ-θοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ὅτι δύνανται ὁ Ἕλλην ὀρθόδοξος νὰ ἀνῃρή συγχρόνως, παρὰ τὴν βῆτην ἐντολήν τοῦ Σωτῆρος

(1) Αὐτόθι. (2) «Πυθαγόρας» 1887 σελ. 78, ἐν λόγῳ Ν. Γαζῆ. (3) Μάρκ. ιγ' 2.

ὅτι «οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίους δουλεύειν», καὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον, καὶ εἰς τὴν Μασσονίαν τὴν ἀντικρὺ δια-φωνοῦσαν πρὸς τὸν χριστιανισμόν, συνιστᾷ ὡς ἀποκρηκτικὰ καὶ ἀποδοκιμαστὰς τῆς βεβήλους κενυφώνους καὶ ἀν-τιθέσεις τῆς ψευδοκλήσεως γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγ-γελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἱστούχουν.» (1)

Πρὸς τούτοις ἡ «Ἀνάπλασις» συνιστᾷ μετὰ στοργῆς ἀδελφικῆς ὡς ἀποδοκιμαστὴν πᾶσαν παρ' ὑμῖν ἐνέργειαν καὶ πρᾶξιν τῶν ψευδῶν καὶ πλάνων πιστευόντων καὶ διαδι-δόντων Μασσόνων, ὡς ἀπεθροτάτην εἰς τὰ κοινὰ συμφέ-ροντα. Οἱ Μασσόνιαι, ἀδελφοὶ Κύριοι, καὶ εἰς τὰ ἐκπαί-δευτικά ἀναμνησόμενοι, ζητοῦσι διὰ ψυχρῶν περὶ τὴν πί-στιν καὶ δι' ὁμοήθων αὐτοῖς διδασκάλων νὰ διαστρέψωσι τὸν νοῦν καὶ νὰ διαφθεύωσι τὴν καρδίαν τῆς ἐκποικισμένης ἀπειροκάκου νεότητος, καὶ εἰς τὰ τοῦ Γένους ἡμῶν ζητή-ματα ἀείποτε καταστρέφουσιν, ἅτε ἐπιδικῶντες τὴν διά-δοσιν τῶν ὀφελῶν ἀρχῶν τοῦ μασσονισμοῦ καὶ τὴν αἰσχρο-κέρδειαν, καὶ εἰς αὐτὰ δὲ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πανταχοῦ ἐπιδικῶσι τὴν ταπεινότητα καὶ τὴν ἐξουθενώσιν τῆς Ἐκ-κλησίας ἀνυψοῦντες εἰς τὰ ὑπατά μάλιστα ἀξιώματα αὐτῆς ἀνάξια, εὐμεταχείριστα καὶ ψυχρῶς διακείμενα πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ πρὸς ὅσον, διότι ἐν τῇ ἀνικανότητι καὶ τῇ ἐνόχῳ ἀνοχῇ τούτων θὰ δύνανται νὰ παριστῶσιν, ὡς ἐπιθυμοῦσιν, ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία αὐτοῦ δὲν ἔχουσιν ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἡθικῆς δύναμιν καὶ ἐπιρροὴν ἣν ἱσχυρίζονται ὅτι ἔχει μόνη ἡ Μασσονία, ἥτις, κατ' αὐτοὺς, θὰ φέρῃ τὴν εὐδαιμονίαν ἐν τῇ κόσμῳ. (2)

Οἱ Μασσόνιαι καίτοι, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῆς ἱδίας των ὁμο-λογίας, ἐπιβουλεύουσι, βλασφημοῦσι καὶ πειρῶνται νὰ ἀνα-τρέψωσιν ἐκ βάθρων τὴν θεόδοτον ἡμῶν πίστιν ὁμολογοῦν-τες πίστιν καὶ ἀφροσύνην οὐχὶ εἰς τὴν μίαν τρισπόστατον Θεότητα, εἰς τὸν Πατέρα, εἰς τὸν Υἱὸν καὶ τὸν Ἅγιον, δι' οὗ ὁ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὴν φωτιστικὴν καὶ παραστατικὴν δύναμιν τοῦ Λόγου, ἀλλ' εἰς ψευδὴ Θεόν, ἀρχιτέκτονα, οὗ τὰς ιδιότητας φαντάζεται ἑκα-στος ἀναλόγως τοῦ ἠθικοῦ αὐτοῦ ποιοῦ· καίτοι καὶ ἰδιοὶ δρῶν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀρχιτέκτονος αὐτῶν ἔχουσιν, δι' ὃ καὶ ὡς ἀντιχριστοὶ παρὰ τοῦ Εὐαγγελίου καταγγέλλονται, διότι ἀπᾶν πνεῦμα, ὃ μὴ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ Θεοῦ οὐκ ἔστιν· καὶ τοῦτο ἔστι τὸ τοῦ ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε, ὅτι ἔρχεται, καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἡδὲ, (3) ἐν τούτοις δὲν ἀπομακρύνονται τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, ἀλλ' ἐπὶ βλάβῃ ἀναδεδωδέντα ἀναμνησθῶνται, γινώσκοντες, ὅτι, ἂν καταρρίψωσι τὴν βάσιν, τὸν πυρῆνα, καὶ τὴν ψυχὴν παν-τός πολιτεύματος καὶ τὸν συνεκτικὸν δεσμὸν πάσης κοινω-νικῆς σχέσεως, τὴν Ἐκκλησίαν ἥτις ἵσταται ὡς ἀπροσμά-χτην προπύργιον κατὰ τῆς πονηρίας καὶ τῶν ἐπιβουλῶν αὐτῶν, θὰ συγκαταρρίψωσι καὶ θὰ συνθῶσιν τὰ πάντα.

Καθῆκον λοιπὸν ἱερὸν ἐπιβάλλεται εἰς πάντα ἐχέροντα,

(4) Α'. Τιμοθ. ε', 20, 21. (5) Ὁρ. «Πυθαγόρας» 1897 σελ. 74 ἐν λόγῳ Ν. Γαζῆ. (6) Α'. Ἰωάν. 8', 8.

φιλόδησκον και φιλόπατριν χριστιανόν να μη υπακούη εν μηδεμιά περιπτώσει εις τας άπατηλάς και ψευδεῖς συστάσεις τῶν γνωστών Μασσόνων και τῶν μετ' αὐτῶν συνεργαζομένων ὁμοίων τῶν, και ὅταν οἱ Μασσόνι και οἱ Μασσονίζοντες λέγωσι ναί, αὐτοὶ ὡς φιλόδησκοι και φιλόπατριδες να λέγωσι μυριάκις ὅχι· διότι μεθ' ἑκῶν οἱ Μασσόνι ὑποχρεοῦνται να ὀφνῶνται τὴν ἀλήθειαν, ἔν δὲν συμφέρη εἰς τὴν ἰδιοτέλειάν τῶν, τούτου δ' ἕνεκα και περί τῆς προελεύσεως αὐτῶν κατὰ τὰς περιστάσεις ἀντιφατικώτατα και γελοῖα λέγουσι, λ. χ. ὅτι ἔχουσι τὴν καταγωγὴν τῶν α'. ἀπὸ τῶν μεσαιωνικῶν ἱπποτισμῶν, β'. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ, γ'. ὅτι κατέγονται ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν α' Ἑρσιώνων δ'. ἀπὸ τῆς κτίσεως τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ε'. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωυσέως, ς'. ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν, ζ'. ἀπὸ τὴν Αἰγύπτια, η'. ἀπὸ τὴν Ἑλευσίνια, θ'. ἢ ἀπὸ τῶν Καβείρων μυστηρίων, ι'. ἀπὸ τοῦς Πυθαγορείους, ια', ἀπὸ τοῖς Θεραπευταῖς, ιβ'. ἀπὸ τοῖς Δρυΐδας, ιγ'. ἀπὸ τοῖς Τυρρηνοῖς Πελασγοῖς, ιδ'. ἀπὸ τὴν Ἀδάμ και ἐ'. πρὸ τοῦ Ἀδάμ κατὰ τὴν Ὀλιθέην, δηλαδή ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ σκότους (ὅρα μασσονικὰς πηγὰς ἐν α' Ἀναπλάσει» 23 Ἰανουαρίου 1889 ἀριθ. 56.) Τὴν τοιαύτην ἀπὸ τούτων προφύλαξιν και ἄρνησιν ἐπιτάττει τὸ ἀληθὲς συμφέρον, και ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἡμῶν Ἑκκλησία, εἰς τὴν μόνην τὴν φωνὴν ὀφειλόμεν υἱικῶς να ὑπακούωμεν, ἵνα μη μακρὰν τοῦ Θεοῦ γενώμεθα, διότι απᾶς ὁ παραδιδόνων και μη μένων ἐν τῇ διδασχῇ τοῦ Χριστοῦ Θεὸν οὐκ ἔχει» (1).

Ἡ α' Ἀνάπλασις ἀποτρέπει ὡσαύτως πάντα ὀρθόδοξον χριστιανόν να φοιτᾷ ἐν ταῖς Στοαῖς και εἰς τὰς ἀλλαγῶν μυστικὰς ἢ πρὸς ἡπάτην φανεράς (λευκά) συναθροίσεις αὐτῶν, διότι, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, «πάντες ὑμεῖς υἱοὶ φωτός ὥστε και υἱοὶ ἡμέρας» οὐκ ἐσμέν νυκτός οὐδὲ σκοτούς» (2). και παρακαλεῖ ἀδελφικῶς τοὺς ὁπωσδήποτε ἀποπλανηθέντας και εἰς αὐτὰς φοιτῶντας, ἐξ ὧν μόνον ὀλιγίστοι, ὡς προείπομεν, γνωρίζουσι τοὺς ἀπωτάτους σκοποὺς τῆς Μασσονίας, ὅπως παύσωνται μεταβαίνοντες εἰς τοιαύτας πονηρευομένας ἀντιχριστιανικὰς συναγωγὰς, διότι κατὰ τὸν αὐτὸν θεῖον Ἀπόστολον «τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς συμφωνία Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστων;» (3).

Ἡ α' Ἀνάπλασις προσέτι φέρει εἰς γνῶσιν πάντων ὁμῶν τὰ ἀθέμιτα μέσα, ἕτινα πρὸς ἐξαπάτην μεταχειρίζονται οἱ Μασσόνι. Οἱ πλεῖστοι τούτων ἀνοῦνται τὴν μασσονικὴν τὴν ἰδιότητα, ὅπως ἡ ὑπεράσπισις τῆς Μασσονίας παρ' αὐτῶν, ὡς δὴθεν τρίτων και ἀδιαφόρων, ἔχῃ μείζον κύρος. Πολλὰκις ὑβρίζουσιν αὐτοὶ ἐαυτούς, ὅπως παρακάμψουσι σκοπέλους και ἀποπλανήσουσι τοὺς πολέμιους αὐτῶν, λέγοντες, ὅτι εἶνε ἀνάξιον να γίνηται λόγος περί τῶν μασσόνων, διότι οὗτοι εἶνε ματαιόδοξοι, παρασκευασταὶ δειπνῶν και συμπο-

(1) Β'. Ἰωάν. 9. (2) Δ'. Θεσσαλ. ε'. 5. (3) Β'. Κορινθ. ς', 14, 15.

σίων και κλέπται τῶν μασσονικῶν ταμείων. Ὅταν συμφέρη αὐτοῖς, κρύπτουσι τὴν μασσονικὴν ἰδιότητα ἀνέρου τινὸς κληρικοῦ, ὅπως, διατηροῦντες τούτον ἐν τῇ θέσει, χρησιμοποιοῦσιν ἐν τοῖς ἀνοσίτοις τῶν κατὰ τῆς Πίστews σκοπεῖς, τούναντιόν δὲ συκοφαντοῦσι τεθνεῶτα ἄλλους ἱεράρχας, ὡς μασσόνους, ἵνα προσελκύσωσιν εὐκολώτερον ὁπαδοὺς. Ταῦτα ἔπραξαν κατὰ τοῦ ἀοιδίμου ἀρχιεπισκόπου Σύρου, τοῦ Λουκούργου, ἀλλὰ διεψεύσθησαν κατηγορηματικώτατα παρὰ τοῦ ἐν Πάτριας κ. Μ. Σακελλαρίου, ὅστις και ἐπιστολὴν τοῦ Λουκούργου ἐδημοσίευσεν προτρέπουσαν αὐτόν να πατάξῃ τὴν φθοροποιὸν Μασσονίαν.

Προβάλλουσιν ὡς Μασσόνους, ὅπως ἐλεύσωσι τοὺς ἀπλικοὺς, ἐξέχοντα κοινωνικῶς πρόσωπα. Ἀλλὰ και ἐν ἀπεπλάνησάν τινες λογίους ἢ πολιτικούς, ὡς καυχῶνται, ἢ και κληρικοὺς, οὐδὲν τὸ περὶδεξον, διότι τὸ ψεῦδος εἰσχωρεῖ πανταχοῦ, εἰς πολλὰς δὲ μάλιστα κεφαλὰς θεωρουμένας μεγάλας και μεγάλα εἰσεχώρησαν ψεύδη· ἄλλως και οἱ διώκται τοῦ χριστιανισμοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὑπῆρξαν αὐτεκράτορες, και αὐτοὶ οἱ σταυρωταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν λίγοι και κληρικοὶ, οἱ γραμματεῖς και οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων, ἐκ τοῦ γένους τῶν ὁσίων κατὰγονται και οἱ πρῶτοι ἱδρυταὶ και οἱ σημερινοὶ θερμοὶ ὑποστηρικταὶ τῆς χριστομάχου Μασσονίας, και ὁ Πλάτος δὲ ὁ τὸν Κύριον παραδούς εἰς τὴν Σταυρόν ἦτο ἡγεμὼν.

Δημιουργοῦσιν ἱερτάς και θεάματα κατὰ τὰς ἡμέρας μάλιστα τῶν Κυριακῶν, ὅπως καταργήσωσι τὸν πνευματικὸν σκοπὸν τῆς Κυριακῆς ἀργίας και ἀποσπάσωσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς Πίστews και τῆς κατὰ Χριστόν ἡθικῆς. Ὑποκρίνονται τινες τὸν ἅγιον ζηλωτὴν Χριστιανόν και τολμῶσιν ἀσεβῶς να προσέρχωνται και εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτῶν τὸν ἐχράντων Μυστηρίων, και αὐτὸν τὸν ἀπόστολον τοῦ Βῦβαγγελλίου ἐπαγγέλλονται, ὅπως, εἰ δυνατόν, διὰ τῆς ποιικιλίας τῶν δολωμάτων τοὺς πάντας ἐξαπατῶσι. Τούτους και τοὺς ὁμοίους αὐτοῖς, τὸ ὅργανον τοῦ Πνεύματος, ὁ οὐρανὸς ἡμῶν Παῦλος, προσφεύσαστα χαρακτηρίζει διὰ τῶνδε αἰ τοιοῦτοι ψευδιποστολοὶ, ἐργάται δόλοιο, μετασχηματιζόμενοι εἰς Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ, και οὐ θαυμάστον· αὐτὸς γὰρ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός· οὐ μέγα οὖν, εἰ και οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης, ὧν τὸ τέλος ἔσται κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν» (4).

Ταῦτα ἡ α' Ἀνάπλασις, ἀδελφοὶ Κύριοι, συνιστῶσα ἡμῖν, και εἰς ταῦτα παρακαλοῦσα καταπαύει τὴν παραιντικὴν ταύτην ἐπιστολὴν ἐπιθώσα τάδε τὰ θεόπνευστα ῥήματα· «Βλέπετε μή τις ὑμῶς ἔσται ὁ συλλαγωγὼν διὰ τῆς φιλοσοφίας και κενῆς ἀπίτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου και οὐ κατὰ Χριστόν» (5) και εὐχομένη ὅπως «ὁ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ἡμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, αὐτὸς καταρτίσῃ ἡμᾶς, στηρίξῃ, σθενώσῃ και θεμελιώσῃ ἐν τῇ πίστει» (6).

Γένουτο.

(4) Β. Κορινθ. ια', 13—16. (5) Κολοσ. β', 8. (6) Α'. Πέτρ. ε' 10.

ΠΑΥΛΟΥ ZANE

ΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΑΙΤΙΑ

Κατὰ μετάφρασιν Νικ. Ι. Γαλανοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 137)

Βλέπει τις ὅτι ἡ εὐκρινὴς ὁρασις εἶνε πρίθλημα παρόμοιον ὅλως πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια δύνανται να ἔχῃ πρὸς λύσιν ὁ μηχανικός ἢ ὁ γεωμέτρης. Διὰ τὴν λύσιν τῶν προβλημάτων, ὁ γεωμέτρης μεταχειρίζεται τὴν ἀναλυτικὴν μέθοδον, ἥτις ὑποθέτει τὸ πρίθλημα λευκόν. Οὕτω παρὰ, ὡς τὸ ἔχομεν εἶπει ἀνωτέρω, φαίνεται ὅτι ἡ φύσις ἐχρεώσθη να μεταχειρισθῇ ἐνταῦθα ἀνάλογον μέθοδον. Ἐχρεώσθη, ἀναχωροῦσα ἐκ τῆς ὑποθέσεως ἐνὸς ὄντος, τὸ ὅποιον ἔχει ἀνάγκην να διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα, τὰ μὲν ἀπὸ τῶν δέ, πρὸς ὁδὴν του, ἢ πρὸς χρῆσιν του, να ἐρευνήσῃ τινὰς συνθήκας τοιοῦτον τι ἐξαγόμενον ὑποθέτει προκαταρκτικῶς. Μεταξὺ τῆς διαχρόνου ὁράσεως, ἥτις συνίσταται ἀπλῶς εἰς τὸ διακρίνειν τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους, και τῆς ἐκκρινούσης ὁράσεως, ἥτις λαμβάνει αἰσθησιν τῶν εἰκόνων, ὑπάρχει ἄβυσσος, και χρειάζεται ἀτελειότητος ἀριθμὸς προφυλακτικῶν μέτρων και συνθηκῶν, ἄνευ τῶν ὁποῶν θί ἦτο ἀδύνατον να μεταβῇ τις ἐκ τοῦ ἐνὸς τῶν φαινομένων τούτων εἰς τὸ ἄλλο. Ἐάν τις παραδέχεται, ὅτι ἡ εὐκρινὴς ὁρασις ἐν εἶνε εἰμὴ ἐξαγόμενον και ὄχι σκοπὸς, πρέπει ἡ σύμπτωσης τῶν ἀπειραριθμῶν τούτων περιπέψεων και συνθηκῶν να ἦνε καθαρῶς τυχαία, τοῦτέστι να ἔλθοι χάραν κατὰ τύχην, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἄνευ αἰτίας. Καὶ ὅταν, πράγματι, μία φυσικὴ αἰτία θά ἦρκει να ἐξηγήσῃ τὴν ὑλικὴν κατασκευὴν τοῦ ὀργάνου, ἡ συμφωνία τῆς κατασκευῆς ταύτης, διαμεμορφωμένης ἐκ τῶν προτέρων, μετὰ μετακινουμένου φαινομένου, τὸ ὅποιον αὐτὸ τοῦο ἔχει μεγάλην σημασίαν δὲ τὴν συντήρησιν τοῦ ζωικοῦ ὄντος, θά ἦτο σύμπτωσις ὅλως ἐξωτερικῆς, και ἀπολύτως ἀνάτις. — Ἐισέλθωμεν εἰς τὰς λεπτομερείας.

Διὰ να ἐπιτύχῃ τὸ ἐξαγόμενον τοῦτο, τὸ ὅποιον μόλις εἰδείκαμεν, ἡ φύσις ἠδύνατο να μεταχειρισθῇ και μετεχειρίσθῃ πράγματι δύο συστήματα διάφορα — Ἐδημιούργησε δύο εἰδὴ συσκευῶν, τὰς ἀπομονωτικὰς συσκευὰς, και τὰς συγκαντρωτικὰς. Αἱ πρῶται εἶνε ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας παρατηρεῖ τις εἰς τὰ ἔντομα και τὰ ὀστρακόδερμα, και τὸς ὁποίας ὀνομάζουσιν ὀφθαλμοὺς συνθέτους ἢ πολυθρόους. Αἱ ἄλλαι ἐπαραγματοποιήθησαν εἴτε εἰς τινὰ ἔντομα ἢ ὀστρακόδερμα, εἴτε και πρὸ πάντων εἰς τὰ σπονδυλωτὰ ζῷα. Τὸ πρῶτον τῶν συστημάτων τούτων συνίσταται, ἀναφέρω ἀκόμη τὸν Μύλλερ, εἰς τὸ τοποθετεῖν πρὸ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, και καθέτως πρὸς αὐτόν ποσότητά τινὰ ἀναριθμητῶν κῶνων διαφανῶν, ὅστις ἐν ἀφῆνουςι να φέρῃ μέχρι τῆς νευρικῆς μεμβράνης, εἰ μὴ τὸ φῶς τὸ διευθυνόμενον κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἔξονός των, και ἀπορροφῶσι διὰ τῆς χρωστικῆς ὕλης μετὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἐσωτερικά των τοιχώματα εἶνε περιενδεδυμένα, ὅλον τὸ φῶς, τὸ ὅποιον τὰ πλήττει πλα-

γίως. Βλέπει τις, ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ τούτῃ συστήματι ἡ φύσις προέβη ἀκριβῶς ὡς κάμνουσιν ὁ φυσικός και ὁ χημικός εἰς τὸ ἐργαστήριόν των, ὅτε, διὰ να σπουδίσωσιν ἐν φαινόμενον, μ. ν. θάνοσι να εὐρίσκωσι τὸ μέσον να τὸ παράγωσι και να τὸ ἀπομονώσι ταύτοχρόνως, λαμβάνοντες προφυλάξεις τινὰς, ἵνα μὴ αἱ συμπαρομαρτοῦσαι περιστάσεις ἐλθωσι και διαταράξωσι τὸ ἀποτελέσμα αὐτοῦ. Ὁ συνδυασμὸς οὗτος τῶν διαφανῶν κῶνων, μετὰ τοιχώματα ἀπορροφητικὰ, ἢ φροντίς αὕτη πῶς να προχωρῇ τὸ φῶς κατὰ μίαν διεύθυνσιν, και ν' ἀπορροφᾷται κατὰ πάσας τὰς ἄλλας, ἀνακαλοῦσι τὰς προφυλάξεις τοῦ φυσικοῦ, ὅστις ἀφαιρῇ τὸν ἀέρα διὰ να κάμῃ να πέπτωσι τὰ σώματα μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, ὅστις τὰ ξηραίνει διὰ να ἔχωσιν ἡλεκτρισμὸν καθαρὸν, ὅστις ἐν μίᾳ λέξει ἀπομακρύνει ἐξ ἐνὸς τὰ ἐμπόδια διὰ προληπτικῶν μέσων, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου δὲ δραστηρίων μέσων προκαλεῖ τὸ φαινόμενον, τὸ ὅποιον θέλει να σπουδίσῃ. Προθέσκατε ἐπὶ πλέον τὴν φειδράν ποσότητα τῶν συνδυασμῶν, τοὺς ὁποίους ὑποθέτει τοιοῦτον σύστημα, ἀφ' αὐθιμοῦσιν ἕως δώδεκα χιλιάδας, εἰς τοὺς χιλιάδας κῶνων εἰς εἷα μόνον ὀφθαλμῶν, και ὅτι πρὸς τοὺς κῶνους τούτους ὀφείλουσι ν' ἀντιστοιχῶσιν ἐν τῇ κερατοειδῇ τῶσαι μικρὰ διαίρεσις γεωμετρικῆς, καλούμεναι ἔθραι, και ὅτι ἄνευ αὐτῆς τῆς ἀντιστοιχίας οὐδὲν θά ἐγίνετο. Διὰ να ἀπομακρύνωμεν ἐνταῦθα πᾶσαν αἰτίαν τελικὴν, πρέπει να παραδεχθῶμεν, ὅτι, ἐνῷ αἰτία τινὲς φυσικαὶ και τυφλα παρῆγον κῶνους διαφανεῖς, ἄλλαι αἰτίαι φυσικαὶ, τυφλα ἐπίσης, παρεσχεύαζον τοιχώματα κατὰλληλα να ἀπορροφῶσι τὸ φῶς· ὅτι αἱ μὲν ἐκκρινον τοὺς κῶνους, και αἱ ἄλλαι τὰς ἀντιστοιχοῦσας ἔθραι· ὅτι ἄλλαι αἰτίαι τυφλα ἔθετον ἐκ συμφώνου τὰς μὲν μετὰ τῶν δέ, τὰς ἐξηγάγκαζον να συναντῶνται ἐν τῇ συνδυασμῷ τούτῳ τῇ τῶσον ἐκπληκτικῶς συμφωνίᾳ καθ' ἑαυτόν, μετὰ μίᾳ πράξεως τελικῆς, συναρμοζομένης και ταύτης πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ ζῷου. Ἐάν ἐν ὅλον τῶσον ὑπέμετρον συμφωνίαν και ἀρκεδισιῶτων δύνανται να παραχθῇ δι' ἀπλῆς συμπτώσεως, δὲν ὑπάρχει πλέον ἀρχὴ αἰτιότητος.

Ἀλλ' ὁ μεγαλύτερος βαθμὸς εὐστοχίας και τελειότητος ἐν τῇ τέχνῃ τῆς φύσεως ἐκδηλοῦται πρὸ πάντων ἐν τῇ δευτέρῃ συστήματι, περὶ οὗ ὡμιλήκαμεν, τοῦτέστιν, ἐν τῇ συστήματι τῶν συγκαντρωτικῶν συσκευῶν, ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ φακούς, ὁποίους συναντᾷ τις εἰς τὰ ἀνώτερα ζῷα.

Εἰς τὸ προηγούμενον σύστημα αἱ μέθοδοι, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις μετεχειρίσθη διὰ να ἀπομονώτῃ ἐπὶ διαφόρων σημείων τοῦ ὀργάνου τὸ φῶς τὸ ἀπορρέον ἐκ διαφόρων ἄλλων σημείων, συνίσταται εἰς τὸ ἀποκλείειν τὰς ἀκτῖνας, ὅστις θά ἡμπούδιζον τὴν παραγωγὴν τοῦ ἀποτελέσματος. Φθάνει εἰς τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον μετὰ πολλῶν μεγαλητέρων ἐκρίβειας ἀκόμη, και πρὸ πάντων μετὰ μείζονος ἐντάσεως τοῦ φωτός ἀναγκάζουσα τὰς διέτταμέναις ἀκτῖνας, αἵτινες ἀπορροῦσιν ἐκ τινος σημείου, να συνενῶνται ἐκ νέου ἐπὶ ἐνὸς και τοῦ αὐτοῦ σημείου. Τὰ σώματα, αἵτινα ἔχουσιν οὕτω τὴν δύναμιν να συνάγωσι τὸ φῶς, εἶνε τὰ διαφανῇ και διαθλαστικὰ μέσα· ἡ τελειότερα μορφή τούτων εἶνε ἡ τῶν φακῶν. Τοιαύτη ἡ

ἀρχὴ τῶν ὀφθαλμῶν μὲ *κρυσταλλῶδη φακόν*, τῶν ὁποίων τὸ πληρέστερον πρότυπον εἶνε ὁ ἀνθρώπινος ὀφθαλμός.

Ὁ ὀφθαλμός εἶνε ὄργανον τόσον γνωστόν, ὥστε ἀνωφελές εἶνε νὰ ἐπιμείνωμεν ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς κατασκευῆς του. Ἄς υπενθυμίσωμεν μόνον ὅτι ἡ συσκευή αὕτη εἶνε ἀπολύτως ὁμοία πρὸς τὴν τεχνικὴν συσκευήν, τὴν καλουμένην σκοτεινὸς θάλαμος. Δοθέντος κιβωτίου κεκλεισμένου πανταχόθεν, καὶ μὴ ἀνοίγοντος διέξοδον εἰς τὸ φῶς εἰ μὴ διὰ τινος μικρᾶς ὀπῆς, ἐὰν τοποθετήσῃ τις ὀπίσθεν ταύτης τῆς ὀπῆς, ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τοῦ κιβωτίου, φακὸν συγκεντρωτικόν, αἱ φωτεινὰ ἀκτῖνες ἀναχωροῦσαι ἐκ τινος αἰσούδηποτε ἀντικειμένου, καὶ ἀναγκάζονται νὰ διέλθωσι τὸν φακὸν τοῦτον, θὰ ἐνωθῶσιν εἰς αὐτὸ τὸ βίθος τοῦ κιβωτίου, καὶ ἐκεῖ θὰ ἀναπαράγῃσι τὴν εἰκόνα τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντικειμένου, ἀλλ' ἀνεστραμμένην. Ἡ συσκευή αὕτη κατέστη δημώδης ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Δαγερροτυπίας. Γνωστὸν ὅτι ὁ ὀφθαλμός εἶνε συσκευή τοῦ εἶδους τοῦτου· εἶνε σκοτεινὸς θάλαμος, καὶ ὅλαι αἱ συνθήκαι τῶν φαινομένων, τὰς ὁποίας μὲν περιγράφωμεν, εὐρίσκονται ἐν αὐτῇ πραγματοποιημέναι τόσον καλῶς, ὅσον εἶνε ἀναγκαῖον. Ἄς ἐπιμείνωμεν ἐπὶ τῶν συνδυασθεῖσων περιστάσεων, αἵτινες κατέστησαν δυνατὴν τὴν ὁρασὶν ἐν τῇ ἀξιοσημεσίᾳ ταύτῃ συσκευῇ.

Ἀνάγκη ἐν πρώτοις ἵνα ἡ στερεὰ μεμβράνη ἢ συνιστώσα τὸν βολβὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ καλουμένην *σκληρωτικὸς χιτῶν*, ἀποβάνῃ διαφανὴς εἰς ἐν μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς, διὰ νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνες τὴν διόδον· ἀνάγκη τὸ διαφανές τοῦτο μέρος, τὸ ὀνομαζόμενον *κερατοειδὴς χιτῶν*, νὰ εὐρίσκηται ἀντιστοιχοῦν ἀκριβῶς εἰς αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς ὀφθαλμικῆς κόγχης· διότι ἐὰν ὁ σκληρωτικὸς ἦτο ἀδιαφανὴς ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ὁ ὀφθαλμός σχετίζεται μὲ τὸ φῶς, καὶ διαφανὴς ἐκεῖ, ὅπου κρύπτεται ἐν τῇ ὀφθαλμικῇ κόγχῃ, θὰ ὑπῆρχεν εἰς τοῦτο ἀντίφασιν. Τοιαύτη εἶνε ἡ πρώτη προφύλαξις, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις ἐλαβε. Δεύτερον, πρέπει, ὅπισθεν τοῦ διαφανοῦς ἀνοίγματος, τὸ ὅποιον ἐπιτρέπει νὰ δέχηται τὸ φῶς, νὰ εὐρίσκωνται μέσα συγκεντρωτικά, ἅτινα νὰ συλλέγῃσι τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας· διότι ἐὰν τοιαῦτα μέσα δὲν συνέπιπτον, ὁ ἀμφιβληστροειδής, καίμενος εἰς τὸ βίθος τῆς συσκευῆς ταύτης, δὲν θὰ εἶδετο τὰς εἰκόνας τῶν ἀντικειμένων, ἀλλ' ἀπλῶς τὸ διάχυτον φῶς· καὶ θὰ ἦτο ἀνωφελὲς τὸ ὅτι ἡ φύσις εἶχε κατασκευάσει σκοτεινὸν θάλαμον· ἀπλῶς ὀφθαλμικὰ σημεῖα, ὅποια βλέπει τις εἰς τοὺς σκώληκας ἢ εἰς τὰ κατώτερα ζῷα, θὰ ἤρουν διὰ τὴν διάκρισιν τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους. Τρίτον τέλος, πρέπει, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σκοτεινοῦ τοῦτου θαλάμου, καὶ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, τῆς ἐξόδου, νὰ εὐρίσκηται ὁ ἀμφιβληστροειδής, ἥτοι ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, τοῦ νεύρου τοῦ εὐαισθητοῦ εἰς τὸ φῶς, καὶ τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ βλέπῃ, εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ δέχῃται τὴν εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου. Ὑποθέσατε ὅτι ὁ ἀμφιβληστροειδὴς δὲν εἶνε τοποθετημένος κατ' αὐτὸν τὸν ἄξονα τοῦ διαφανοῦς κερατικοῦ χιτῶνος καὶ τοῦ κρυσταλλώδους φακοῦ· ὑποθέσατε ὅτι εἶνε εἰς ἄλλο τι μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ· οὐδὲν

θὰ εἶδετο, καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδὲν θὰ εἶδανε· καὶ αἱ εἰκόνας πορευόμεναι νὰ σχεδιασθῶσιν ἐπὶ ἐπιφανείας ἀνασθῆναι εἰς τὸ φῶς, δὲν θὰ ἐγίνοντο αἰσθηταί· τὰ διαφανή μέσα θὰ ἦσαν τότε ὅλως ἀνωφελῆ, καὶ θὰ ἤξιζε κάλλιον νὰ ἀποφύγῃ τις τὴν παρ' αὐτῶν κατανάλωσιν ἐργασίας.

Οὕτως, ὀφθαλμός τις ἢ σκοτεινὸς θάλαμος, ὅστις δὲν θὰ εἶχε διαφανές τι μέρος ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς κόγχης του, μέσα συγκεντρωτικὰ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὸν διαφανὴ τοῦτον κεράτιον, καὶ ἀμφιβληστροειδῆ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰ συγκεντρωτικά ταῦτα μέσα· ὀφθαλμός εἰς τὸν ὅποιον τὰ διάφορα ταῦτα στοιχεῖα, ἄνοιγμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, κεράτιος διαφανής, μέσον συγκεντρωτικόν, ἀμφιβληστροειδής, δὲν θὰ ἦσαν τοποθετημένα εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἄξονα, εἰς τρόπον ὥστε τὸ φῶς νὰ δύναται νὰ τὰ διέρχεται ἀλληλοδιαδόχως, τοιοῦτος ὀφθαλμός θὰ περιεῖχεν ἀντίφασιν. (Ἀκολουθεῖ).

ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΙ!

«Μετάρσιοι εἶνε ἀπὸ τοῦ νῦν οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες. Ναί, λέγει τὸ Πνεῦμα, διότι ἀναπαύονται ἀπὸ τῶν κόπων αὐτῶν» καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθοῦσιν αὐτοῖς.» (Ἀποκλ. ΙΑ'. 13.)

Κόποι τοῦ σώματος καὶ κόποι πνευματικοὶ μὴ δὲν εἶνε τῆς ζωῆς μας ὁ κλῆρος; Ὁ γεωπόνος ποτίζει διὰ τοῦ ἱδρώτος τοῦ τὴν γῆν, ἐφ' ἧς θὰ βλαστήσῃ ὁ τροφοδότης σῖτος· ὁ ἐργάτης, μάλιστα ὁ ὁρμασματοποιός, συχνάκις ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἑσπέρας ὑποβάλλεται εἰς μονότονον καὶ ἐξαντλητικὸν κόπον· ἡ μήτηρ, ἵνα ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα τῆς, κοπιᾷ ἐν ἀγρυπνοῦσα πολλάκις καὶ ἀδιαλείπτως φροντίζουσα. Καὶ οἱ κόποι οἱ πνευματικοί; Ἐρωτήσατε τοὺς ἐργάτας τοῦ πνεύματος οἷους καὶ ὅσους ἀπαιτοῦσι κόπους ἢ τε ἀνακάλυψιν καὶ ἡ σαφὴς ἐκφρασις τῆς ἀληθείας. Ὁ χυδαῖος δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐκτιμήσῃ τοῦ πνευματικοῦ ἐργάτου τὸν σιγὴν κόπον, τὰς δυσκολίας, τὰς πικρίας, τὰς ἀγρυπνίας, τὴν ἀγωνιώδη αὐτοῦ προσπάθειαν ὑπὲρ τῆς κατοχῆς καὶ τῆς διαδόσεως τῆς ἀληθείας.

Καὶ ὅμως πάντες οἱ κόποι οὗτοι οὐδὲν εἶνε παραβαλλόμενοι πρὸς ἐκείνους τῆς θελήσεως, ἀγωνιζομένους κατὰ τοῦ κακοῦ, τῆς ἁμαρτίας. Ὅποιος κόπος ἡθικὸς ἢ διηνεχὲς ἐπαγρύπνησις εἰς ἀπόκρουσιν τοῦ πολεμοῦντος ἡμᾶς πάντοθεν κακοῦ, τῆς ἁμαρτίας! Ὅποια ἀγωνία ὁ ἀπαυστος ἐκείνος πόλεμος κατὰ τῶν ἐκτὸς καὶ τῶν ἐντὸς ἡμῶν ἀναγεννημένων πειρασμῶν, ὁ πόλεμος οὗτος, τὸν ὅποιον γνωρίζουσιν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ παθητικότητι οἱ ἀληθεῖς Χριστιανοί!

Καὶ ὅμως τοὺς κόπους τούτους ἀγνοοῦσιν ὅσοι ἀπέθανον ἤδη ἐν Κυρίῳ. Ἀναπαύονται ἐλεύθεροι τῶν φυσικῶν καὶ ἡθικῶν παθημάτων. Ἐλεύθεροι προσπαθειῶν ἐπιπόνων, τὴν ἁρμονικὴν ζωὴν καὶ γλυκεῖαν ζωὴν ἐν ἀδιαλείπτῳ γαλήνῃ καὶ ἀγίᾳ ἀκαταλύτῃ χαρᾷ!

Ἀναπαύονται! Καὶ ἡμεῖς, ἐὰν ἐν Κυρίῳ ἀποθάνωμεν,

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»,

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Δευτέρα.... Ἀπρίλιος 18....

Αἱ ἡμέραι ὅλαι δὲν εἶνε ὅμοιαι. Σήμερον τὸ πρᾶν ἐπέσκέφθη τὴν πενθεράν μου, καὶ τὴν εὐρον λίαν δυσχερεστὴν μένην διὰ τὴν χθεσινὴν ἀπουσίαν μας.

Ἀδὲν ἐπίστευα ποτε, μοι εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ ἤρχετο εἰς τὸ οἰκογενειακὸν γεῦμά μας... Χθὲς διὰ πρώτην φοράν ὁ υἱός μου δὲν ἐγευμάτισε μαζί μου τὴν Κυριακήν.

Δὲν ἐξερράσθη περισσότερον, ἀλλ' ἡ ψυχρὰ καὶ κατηφὴς μορφή της μοι ἔλεγεν ἀρκετὰ... Ἐστενοχωρήθη καὶ ἐλυπήθη συγχρόνως.... Ἡ πενθερά μου εἶνε ἀγαθωτάτη γυνή, ἡ πλὴν ἔχει εὐαισθησίαν ζωηράν, ἣν πολλὰ δυστυχήματα ᾗδῃσαν ἀντὶ νὰ ἐλαττώσουν, καὶ τὴν κατέστησαν πάρα πολὺ μεγάλην... Ἡ δυσχερέσεια της, ἡ μᾶλλον ἡ θλίψις της, δὲν προδίδεται ἄλλως ἢ διὰ μιᾶς λέξεως, διὰ τῶν καταβιβασμένων ὀρθαλμῶν της, οἵτινες ἀποφεύγουν τὸ βλέμμα σας, διὰ ψυχρὰς τινος χειρονομίας, καὶ διὰ κατηφοῦς καὶ ὑπομονητικῆς τοῦ προσώπου ἐκφράσεως. Ἐσιώπησαμεν ἐπὶ τίνα χρόνον. Ἡ πενθερά μου ἔρραπτεν, ἐγὼ δὲ ἐσκεπτόμην καὶ ἠσθάνόμην, ὅτι οἰαδὴποτε θάλογητρα καὶ ἂν εἶχε δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸν Ἰούλιον μία ἡμέρα ἀνεξερτησίας, εἶχον ἄδικον, μέγα ἄδικον, νὰ τὸν παρασύρω εἰς τὸ δῖαγμα τοῦτο, ὅπερ εἰς τὰ ὅμματα τῆς μητρός του ἦτο ἔλκειψις ἀδρότητος. Ἀνελογιζόμην πάντα ὅσα ἡ μήτηρ αὕτη, ἡ τόσον ἀφωσιωμένη, ἡ ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ χηρεύουσα, ὑπέφερε διὰ τὰ τέκνα της, ἀναθρέψασα αὐτὰ ἐν χρεῖᾳ καὶ θλίψει, καὶ ὅλως συγκεκινημένη ἡτοιμαζόμενη νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ εὐκρινῶς συγγνώμην, ὅτε ἡ ἀδελφὴ τοῦ συζύγου μου Ἐλεωνόρα εἰσῆλθεν.

Ἡ Ἐλεωνόρα εἶνε εὐμόρφος καὶ καλὴ, πλὴν (χιλιάκις τὸ περὶ τήρησιν) ἐπίσης μιζήγγικτος, καὶ ὄχι τόσον ἀγαθὴ, ὅτε τόσον πνευματώδης ὅσον ἡ μήτηρ της. Ἦλθε πρὸς με, μὲ ὕψος σκληρὸν καὶ ψυχρὸν, μοι ἔτεινε τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων, καὶ μοι εἶπεν: «Ἐπεθύμουν νὰ ἔλθω μαζί σας εἰς μικρὰν ἐξήγησιν, ἀδελφὴ μου.

— Λέγετε, ἀγαπητὴ Ἐλεωνόρα.— Ἔχετε εἰς τὴν ὑπερησῖαν σας κόρην τινὰ ὀνομαζομένην Σοφίαν;— Μάλιστα, ἀγαπητὴ Ἐλεωνόρα.— Πῶς τὴν ἐλάθετε; δὲν ἐγνωρίζετε ὅτι τὴν εἶχον ζητήσαι ἐγὼ καὶ ὅτι μοι εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ μοι ἤρχετο τὴν παρελθούσαν Δευτέραν;

— Τὸ ἡγνόουν ἐντελῶς, ἀδελφὴ μου.— Ἀληθῶς! ἀλλὰ ζητεῖ τις πληροφορίας, συμβουλευέται τὴν οἰκογένειάν του... ἀδελφὴ μου, εἶσαι ἀκόμη κάπως νέα...»

Τὸ μῦθημα τοῦτο μοι ἐδόθη μὲ τὸν πλέον γλυκύπικρον τόνον, καὶ συνωδεύθη μὲ πολλὰ ἐγκιτικὰ σχόλια, ὥς πρὸς τὸ ὅτι εἶχον μέγα ἄδικον νὰ προσλάβω τὴν Σοφίαν χωρὶς

θὰ ἀναπαυόμεθα ὡς ἐκεῖνοι. Ναί, ὑπάρχει καὶ δι' ἡμᾶς ἀνάπαυσις, ἀνθρώποι χειρῶνακτες, οἱ κερδίζοντες ἐν ἱδρώτι τοῦ προσώπου σας τὸν ἄρτον τὸν τρέφοντα ὑμᾶς τε καὶ τὰ τέκνα σας. Σήμερον κοπιᾷτε ἀγωνιζόμενοι τὸν καταπονῶντα τῆς ζωῆς ἄγωνα, αὐριον θὰ ἀναπαύσθε ἐν τῇ αἰωνίᾳ ζωῇ. Ὅσakis κινδυνεύετε νὰ χάσητε τὸ θάρρος σας, νὰ μεμψιμοιρήσῃτε ἐνεκα τῶν δοκιμασιῶν τῆς ζωῆς, τότε πρὸς τὸν Θεόν τὴν ψυχὴν σας νὰ ὑψώνητε, ἀναλογιζόμενοι τὴν αἰώνιαν ἀνάπαυσιν! Οὕτω καὶ μόνον θὰ δυνηθῇτε θαρραλέως νὰ ὑποφέρητε τοὺς κόπους καὶ τοὺς πειρασμούς τῆς ζωῆς. Ὑπάρχει καὶ δι' ὑμᾶς ἀνάπαυσις, ὡ ἐργάται τοῦ πνεύματος. Ἡ ἡμέρα ἐγγίζει, καὶ ἡν ἡ ἀλήθεια, ἥς τόσον ἐπιπόνως ἐπεδιώξατε τὴν ἀνακάλυψιν καὶ φανέρωσιν, θὰ φανερωθῇ εἰς ὑμᾶς ἐν τῇ ὑπερτάτῃ αὐτῆς καλλονῇ, σαφὴς καὶ φωτεινὴ καὶ πλήρης. Θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, καὶ ἡν τὰ καταπονῶντα τὰ τε πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν σας βαρύνοντα προβλήματα θὰ ἐπιλυθῶσιν. Ἐσκεπθῇτε ποτε τὸ μεγαλεῖον τῆς χαρᾶς ἐκ τῆς ἀναπαύσεως τῆς διανοίας, εὐροσύνης τέλος τὴν λύσιν τῶν μυστηρίων τῆς γνώσεως καὶ μυστηρίων τῆς πίστεως, τὰ ὅποια τοσάκις ἐπησχόλησαν ἀδικόπως ὑμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς;

Ἀλλὰ καὶ δι' ὑμᾶς, ὡ ψυχὰ ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας διακατεχόμεναι, καὶ γενναῖως κατ' αὐτῆς ἀγωνιζόμεναι ἐν μετανοίᾳ καὶ βουλήσει ἀγίᾳ, καὶ δι' ὑμᾶς ὑπάρχει ἀνάπαυσις. Θὰ παύσῃ ποτὲ ἡ πᾶλη αὕτη, καὶ τὴν χαρὰν ἐκείνην θὰ αἰσθανθῇτε τὴν ἐκ τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀγνοήσεως. Ὅποια ἀνάπαυσις δι' ὑμᾶς τότε!

Ἡθελον ν' ἀναπαυθῶ! Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐπρόφερε ποτε τὸν γυναιῶς ἀνθρώπινον καὶ συγκινητικὸν τοῦτον λόγον; Τίς δὲν ἠσθάνθη ποτὲ τὴν ἀνάγκην τὴν ἀπερίριστον τῆς ἀναπαύσεως ἀπὸ τῆς πάλης ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς σιγῆς καὶ τῆς εἰρήνης; Πόσον καλῶς ἐγνωρίζε τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ὁ εἰκονιστὴς ὡς ἀνάπαυσιν τὴν οὐράνιον εὐδαιμονίαν! Ἄς πιστεύωμεν εἰς τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην, καὶ τότε ἡ ζωὴ μας εὐεργετικωτέρη καὶ γενναϊότερα θὰ εἶνε.

Δὲν θὰ παρήδῃ ὁ Θεὸς οὐδὲν ἀγαθὸν ἔργον μας. Τὰ ἔργα μας θὰ μᾶς ἀκολουθήσωσιν εἰς τὴν αἰώνιαν ἀνάπαυσιν. Καὶ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐποτίσαμεν τὸν διψῶντα, καὶ ὁ λόγος ὁ καλός, τὸν ὅποιον εἴκομεν πρὸς τὸν πλησίον, καὶ ἡ σταθερότης μεθ' ἧς ἐνίκησαμεν τὰς κακίας μας καὶ ὑπερητήσαμεν εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, θὰ ἀνταμειθῶσι μίαν ἡμέραν. Ἡ πίστις αὕτη ἄς μᾶς ἐνθαρρύνῃ ἐν μέσῳ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων.

Μετ' ὀλίγα ἔτη, μετὰ τινος ἡμέρας, μετὰ στιγμᾶς τινος ἰσως, ὁ θάνατος θὰ μᾶς ἀναρπάσῃ, ἀναγνώστα, καὶ ἡ γῆ θὰ καλύψῃ ὑπὸ τὸ σιγῆλόν τοῦ τάφου σκότος τὸ σῶμα τοῦτο τὸ φθαρτόν. Εἴθε ἀξίως νὰ χαρᾷσθῃς ἐπὶ τοῦ τάφου μας τότε οἱ λόγοι: «Μετάρσιοι εἶνε ἀπὸ τοῦ νῦν οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες. Ναί, λέγει τὸ πνεῦμα, διότι ἀναπαύονται ἀπὸ τῶν κόπων αὐτῶν» καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθοῦσιν αὐτοῖς.»

Π. Κ. Γκορογιάννης

διάκονος τῆς ἐν Γαλατρίᾳ ἐκκλησίας.

νά πληροφορηθῶ προηγουμένως ἂν αὐτὴ δὲν εἶχε δώσει ἀλ-
λαχοῦ τὸν λόγον της. Ὁ ἐγωισμὸς μου ὑπέφερεν ὄχι δι-
γόν· συνεκρετήθη ἐν τούτοις, δὲ ἀπεκρίθη διόλου, καὶ
δταν καὶ αἱ τρεῖς ἐσιωπήσαμεν, ἤγερθη. Ἐξαίρετος οὗτος
τὰς κυρίας ὅσον ἡδυνήθη ἐγγενέστερον καὶ ἀπεσῶρθη. Ὁ τὸν
ἐφθασα εἰς τὴν οἰκὸν μου, μόνη, ἔκλυσα ὀλίγον. Ἐβύχως
δ' Ἰούλιος δὲν ἦτο παρών.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ μήτηρ μου ἦλθε νὰ με ἰδῇ, καὶ εὐθὺς
(αἱ μητέρες ἔχουν Ἀγγέως ὀρθαλμοὺς) παρετήρησεν, ὅτι
εἶχον κάτι τι· τῇ διηγήθην τὴν δυσάρεστον σκηνὴν τῆς
πρωίας· ἐκείνη τότε ἔλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ μοι εἶπε·
«Γ' λέγει ἡ καρδιά σου, Ἰσαβέλλα;—Ὅτι ἐγὼ μὲν εἶ-
ον ἄδικον ὡς πρὸς τὴν πενθεράν μου, ἡ δὲ Ἐλεωνόρα ἐφείρη
κακῶς πρὸς ἐμὲ.—Ἐχεις δίκαιον· εἰς τὸ συμβᾶν σου βλέπω
τὴν καρδίαν μητρὸς, ἥτις εὐκόλως ταραττεται ὡς ἀναγνω-
ρίζω, καὶ τὸ στενὸν καὶ ὀλίγον φιλόνηκον πνεῦμα τῆς πτω-
χῆς κ. Γρανζέρ (τῆς Ἐλεωνόρας). Ἰδοὺ Ἰσαβέλλα μου,
καιρὸς νὰ θέσῃς εἰς πρᾶξιν τὸ θεῖον γνωμικόν· Ὅστις ἀπέ-
μεινα τὸν Κύριον εἶδε, τὸ ὅποιον ἤθελον νὰ ἐπαγρύψω
ἀνωθεν τῆς ἐστίας πάσης ἐλογνεῖται. Πρέπει νὰ ὑποφέρῃς,
ἀγαπητόν μου τέκνον, νὰ ὑποφέρῃς πάσας αὐτὰς μικράς
στενοχωρίας, καὶ νὰ τὰς ὑποφέρῃς μετὰ γλυκύτητος καὶ
ἀγαθότητος· ἡ ἀξιοπρέπεια σου καὶ ἡ εὐτυχία σου θὰ κε-
δίωσιν ἐκ τούτου. Πρέπει νὰ ὑποφέρῃς τὴν ὑπερευαίσθη-
σιν τῆς πενθεράς σου, σκεπτομένη πόσα τῇ χρεώσται ὁ
Ἰούλιος, τὸν ὅποιον ἐκείνη κατέστησεν ἄνδρα, καὶ ἄνδρα δικ-
κακριμένον διὰ πάσης δυνατῆς θυσίας καὶ ἀγρόπνου μερίμνης.
Πρέπει νὰ ὑποφέρῃς μετ' εὐσπλαγγίας καὶ συμπαθείας
(πλὴν κρυπτοῦσα ἐπιμελῶς τὰ αἰσθήματα ταῦτα) τὴν πρὸς
σὲ κακὴν συμπεριφορὰν τῆς Ἐλεωνόρας· προσπάθησον νὰ
κερδίῃς τὴν φιλίαν της διὰ τῆς ἀκαταμαχήτου ἐπιρροῆς
τῆς ἀγαθότητος, τῆς καλῆς διαθέσεως, καὶ τῆς μικρῆς ση-
μασίας, ἣν ἀποδίδεις εἰς τὰς ἑλαφρὰς ταύτας δυσμενεῖς
τοῦ βίου. Εἶσαι εὐσεβής, κόρη μου· λοιπὸν ἰδοὺ ἡ στιγμή νὰ
δείξῃς ἄνευ προσποιήσεως εἰς τὴν νέαν σου οἰκογένειαν ὅσα
τὰ καλὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἅπερ ἡ θρησκεία σοὶ ἐμ-
πνέει.

—«Καὶ τί νὰ κάμω ὅπως ἐλάσω τὴν Ἐλεω ὅταν· εἶπον.

—Σκέψθητι, ἡ καλὴ σου καρδιά πρέπει νὰ σοὶ τὸ ἐμπνεύσῃ.

Ἐμὴλῃσες περὶ τούτου εἰς τὸν σύζυγόν σου;—Ὅχι ἀκόμη.

—Καλὰ θὰ κάμῃς νὰ μὴ τὸν βρασνίσῃς· ἀπόφυγε ὅσον τὸ
δυνατὸν νὰ τῷ δεικνύῃς τὰ μικρὰ ἐλαττώματα προσώπων
στενῶς μετ' αὐτοῦ συνδεομένων. Σήμερον, ὑπὸ τὴν πρῶ-
την ἐντύπωσιν τῆς ἀγάπης, ἣν τῷ ἐμπνέεις, θὰ λάβῃ τὸ
μέρος σου μὲ περισσοτέραν ἰσως τοῦ πρέποντος θερμότητος,
καὶ ἀργότερα θὰ σὲ κατηγόρησιν, διότι τὸν ἀνέμιξες εἰς τὰς
μικρὰς αὐτὰς φιλονεικίας, ἃς ὀλίγη φρόνησις ἡδύνατο νὰ κα-
ταπνίξῃ κατὰ τὴν γέννησίν των. Προσπάθησον ὥστε νὰ ἦναι
καὶ σήμερον διὰ τὴν μητέρα του, ὅτι ἦτο μέχρι τοῦδε, δηλ.
ὡδὲ εὐσεβὴς καὶ φιλόστοργος· κάμε ὥστε ἡ μήτηρ του νὰ
νομίσῃ ὅτι διὰ τοῦ γάμου τοῦ Ἰουλίου ἀπέκτησε μίαν
ἀκόμη κόρην.—Ἄ! μητέρα τῇ εἶπον, ποτὲ δὲν θὰ γείνω
θυγάτηρ ἄλλης ἐκτὸς τῆς μητρὸς μου μόνης.»

Μὲ ἐνηγκαλίσθη ἐκείνη τρυφερῶς καὶ μοι ἀπεκρίθη·

«Φυλάττω δι' ἐμὲ τὴν πρώτην σου στοργήν, ἀγαπητή
μου, ἀλλὰ ζητῶ διὰ τὴν πενθεράν σου τὸν σεβασμὸν σου,
δικαίαν ἐμπιστοσύνην καὶ καθημερινὰς περιποιήσεις.»

Τὸ ὑπεσχέθην ἀκόπως, καὶ διὰ νὰ συμφιλιωθῶ μετὰ τῆς
Ἐλεωνόρας, τῇ ἔγραψα ὀλίγας λέξεις διὰ τῆς ὥραιότερας
γραφῆς μου, προσκαλοῦσα αὐτὴν εἰς διῆπνον μετὰ τοῦ συ-
ζύγου της δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐσπέραν καὶ παρακα-

λοῦσα νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν ἄρπαν της. Ἐπερὰ ἡ ἰδία τὴν
πρόσκλησίν μου εἰς τὴν πενθεράν μου, καὶ τῇ εἶπον ὅτι
ἠθέλωμεν νὰ ἀποζημιωθῶμεν διὰ τὴν χθεσὴν ἄπουσάν μας·
μὲ ἐδέχθη μὲ πολὺ γλυκύον τρόπον· ἀληθῶς εἶνε πολὺ καλὴ.
(Ἀκολουθεῖ).

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ Κ. Α. ΔΙΑΛΗΞΜΑ

Α'. Δύκειον μετὰ Ἑμπορικῆς Σχολῆς, Β'. Παρθενωγωγεῖον μετὰ
Σχολῆς πρὸς μόρφωσιν οἰκοδεσποινῶν, ἐν δὲ ᾧ Ἀδριανὸς 66 καὶ 70.
Αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται καθ' ἑκάστην πλὴν τῶν Κυριακῶν.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἰνδ

Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Ι. Γαλανοῦ

Ἐκδόσις μηνιαία κατὰ τεύχη.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους

Ἐν τῷ ἰσωτερικῷ. Δρ. 4
Ἐν Τουρκίᾳ. 1)2 τοῦ μετρητοῦ
Ἀλλαχοῦ 1 φρ. χρυσοῦν

Ἐξεδόθη ἡδὴ ὁ πρῶτος τόμος ἐκ τευχῶν δέκα.

Ἐξεδόθησαν καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου τόμου τεύχη τρία.

Ἐγγραφαὶ γίνονται δεκταὶ καὶ ἀπὸ τοῦ δευτέρου τόμου.

Εἰς τοὺς ἄλλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκει τὰς ἐλάχισ-
τάς τῆς Γραφῆς ἐξηγήσεις· ἀλλ' εἰς τὰ Ἀπαντὰ τοῦ Χρυσοστό-
μου ὑπάρχει ἐξηγημένη ὅλη σχεδὸν ἡ Παλαιὰ Γραφή καὶ ἡ
Νέα Διαθήκη. Ἐκτὸς τούτων ὁ ἀναγνώστης θὰ εἶδῃ εἰς αὐτὰ
τὰς θαυμασίας καὶ ἀριστοτεχνικὰς ἐπιστολάς τοῦ μεγάλου τῆς
Ἐκκλησίας διδασκάλου, καθὼς καὶ ἐκατοντάδας λόγων, ἀπαραμύ-
λων εἰς διδασκαλίαν, εἰς σαφήνειαν, εἰς χάριν, εἰς ποιήσιν, εἰς
θερμότητα, εἰς δύναμιν, εἰς ζωὴν.

Ὁ Χρυσοστόμος ἔλεγε· ὅτι ἐπεθύμει νὰ τοῦ ᾗτο δυνατόν νὰ
σχηθῇ εἰς μύρια κομμάτια, διὰ νὰ ᾗνε πάντοτε μὲ ὅλους τοὺς
Χριστιανοὺς, καὶ εἰς τοὺς περιπάτους των, καὶ εἰς τὸ τραπίζει των,
καὶ εἰς τὰς συναναστροφάς των, καὶ νὰ τοῖς διδάξῃ τὰ λόγια τοῦ
Χριστοῦ τὰ γλυκὰ, τὰ παρηγορητικά, τὰ ἡμέτερα, τὰ εἰρηνεύοντα τοὺς
τεταραγμένους, τὰ ἀναπαύοντα τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους.
Ὁ πῶτος τοῦ αὐτοῦ πραγματοποιεῖται τώρα. Ὁ Χρυσοστόμος εἶνε
διολόγιτος μέσα εἰς τὰ Ἀπαντὰ του, εἰς τὰ ὅποια ἐνεφύσησεν
διόκληρον τὴν μεγάλην ψυχὴν του· καὶ ὅστις τὰ ἀναγνώσῃ θὰ
αἰσθανθῇ ὅλην ἐκείνην τὴν μοναδικὴν μαγείαν, ὑπὸ τὴν ἐπὶ τῇ
τῆς ὁποίας οἱ ἀκρατεῖ τοῦ τὸν ἐχειροκρότου καὶ μέσα εἰς τὴν
ἐκκλησίαν.

Πᾶσα ἄλλη σύστασις τῶν ἔργων του εἶνε περιττή. οἱ αἰῶνες
ἕνα καὶ μόνον ἀνόμεσαν Χρυσόδοτον.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 27 Ἀυγούστου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ΚΑ'. 33—42

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α'. Κορ. Σ'. 13

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΔΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
Κυριακὴ 27 Ἀύγ. Μιχ. Ι. Γαλανός 7 1)2—8 1)2 μ.μ.

Ἐν Πειραιεὶ

Ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρφανοτροφείῳ
Κυριακὴ 27 Ἀυγούστου Γ. Μακρῆς ὥρ. 5—6 μ.μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΛΗΞΜΑ

66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66